

haabløs. Jeg tror, at alt det Gaab, som man vil sætte til noget Udbytte af Forhandlingerne under dette Ministeriums Ledelse, vil blive skuffet. Jeg kan ikke gjøre for det, men jeg har denne Anskuelse. Jeg har den Anskuelse, at Kruffen dog kan gaa saalænge tilvands, at den, selv om det er en stærk Gaand, der bærer den, kommer hankeløs hjem, og den høitærede Conseils-præsident har ved de senere Valg stillt sig i et saadant Forhold til Belgern, at jeg tror, at den berettigede Stemning, som derved er fremkommen, ikke vil undlade at give sig et vedvarende Vidnesbyrd i deres Gjerning, som Belgerne have sendt. Jeg tror, at man har en Følelse af, at det maa godtgjøres, at for det Ministerium, som tilfidsætter saadanne Valgudtalelser, vil i det Væsentlige Alt visne i Hænderne. Der er ikke nogen Anledning for Folkets Representanter til at strø Blomster paa et saadant Ministeriums Bei, ja vel næppe engang paa dets Grav, og jeg antager, at denne Opfattelse vil præge dette Things Stilling. Ja, jeg veed det jo ikke, men jeg har ligesom en Følelse af, at dette er et nødvendigt Udtryk for den krankede Følelse, som Belgerne med Rette have ligeoverfor den nuværende politiske Situation, og for den berettigede Indignation, som er tilstede overfor Forhold, hvor Kræfter og Tid spildes i det Uendelige til Fædrelandets Fordærv (Ufrydelse af Rimestad). Det glæder mig særdeles, at min ærede Kollega her ved Siden af (Rimestad) siger: Hør. Jeg haaber, at han ikke er ukjendt med saadanne Forhold, thi han optraadte jo som Politiker fra Landet den første Gang, da han kom herind. Dengang optraadte han omtrent som ren og skjær Venstremænd, og hans Udtalelser til Belgerne dengang vare vel omtrent lig med mine nu, ligesom tilvisse ogsaa hans Udtalelser om Provisoriet dengang og senere vare lige saa skarpe og usorbeholdne, som mine ere nu, og da han jo er en saa udmærket Jurist, vare de vistnok endnu mere betydende end mine Udtalelser her. Naar altsaa dette ærede Medlem nu siger: Hør! og derved drager Minderne om sin egen Fortid tilbage i Sukommelsen, saa siger jeg: Grav dem op, mine Herrer! thi saa kunne de faae Leilighed til at være med, og saa er jeg ogsaa i den Forventning, at de Herrer ville forstaae dette. Naar jeg derfor har denne Anskuelse, saa har jeg troet at burde udtale den. Der er utvivlsomt Ingen enten i eller udenfor denne Sal, hvilket Parti han end tilhører, som for Alvor tror, at det nuværende Ministerium vil udrette Andet ved sin forfattede Forbliven ved Regjeringen end at bevirke Spild af Tid og Kræfter og muligen at vække stærk Strid og Uenighed mellem Landets Borgere paa det politiske og paa andre Omraader. Dette er min Opfattelse af den Betydning, som vi kunne tillægge Regjeringens Forbliven. Derfor den høitærede Minister imidlertid har andre gyldne Udfigter, andre Forventninger eller noget Andet, hvor-

med han, hvis han vil uleiliggigg sig dermed, kan troste f. Ex. mig og dem, som muligen ere enige med mig, saa vil jeg bede ham særdeles meget om at sige det. Der kunde jo ogsaa være Andre udenfor Salen, som vilde være glade ved et saadant haabefuldt, lysnende Ord fra Ministerens Side, men jeg frygter for, at han tier. Man kan vel nok være enig om, at dette vil blive Resultatet, men derimod kan man maasse ikke være ganske enig om, hvor for det vil blive Resultatet. Jeg veed nu ikke, hvad dette Folkethings Flertal vil; men der kunde maasse nok være En eller Anden, som vilde mene, at dette Folkethings Flertal nu skulde give sig til at være rigtig flittigt under det nuværende Ministerium, for at se, om der dog ikke kunde falde en eller anden Brødtrumme af til os, som have ventet paa Reformer gennem en lang Aar-række. Jeg vil nu ikke fortænke dem deri, som have denne specielle Opfattelse; thi de kunne muligen isølge deres Opdragelse og Stilling staa saa fjernt fra den Stemning, hvorudaf f. Ex. jeg taler, at dette kan være tilgiveligt. Jeg har nemlig den Opfattelse, at det er en ydmygende Situation, som vi ere i. Det er en ydmygende Situation for os allesammen her, men navnlig er den saa ydmygende for det danske Folk, at Alle, som overhovedet ville se paa vore Forhold, maa sige, at der ikke engang i Kinesiens Land findes Mage dertil. Altsaa, det er ydmygende for os som Folk, og dette falder først paa den ansvarlige Styrelse — det ere vi Alle enige om — men det er navnlig ydmygende for Menigmand; thi Ingen kan negte, at denne Situation efter sin Natur væsentlig er rettet mod ham. Ingen kan dog negte, at han er fuldt ud med, ikke til Privilegier, men til Byrder, og det baade til de personlige Byrder og til Pengebyrderne. Og dog vil Ingen negte, at der ikke blot er til-tænkt ham, men virkelig tilstaaet ham positive Rettigheder i vor Forfatning, hvilket nødvendig-gjør, at Beslutningerne her bør have anden Betydning end at gaa i Papirkurven, og naar det desuagtet er stillet paa den Maade for Representationen, da kan det ikke Andet end — ja Hver har sin Følelse, men for mig og for den, som i denne Opfattelse have stemt paa mig, bliver det en ydmygende Situation, og jeg har hørt samme Udtalelse fra Mange her i Salen. Det er et stort Spørgsmaal, mine Herrer, om vore Forsædere, hvoraf vi ere i lige Linie gaaede ned, om vore Forsædere, som sad paa Abelen's Pinebænke, havde en mere smertelig aandelig Følelse af deres Pinsel, end vore bedste og alvorligste Mænd heri Landet nu maa have ved den politiske Stilling, hvori vi bestinde os. Fortsæt da, hvem der har Lyst, efter Tid og Leilighed med hele denne Bunke af Lovforslag! De stakkels Mennesker, som nu i fire Maanedes have maattet arbejde paa Alting, de ere da ikke rene Maskiner. Tro de Herrer ikke, at hele vort Embedspersonal, ligesom den mindste Skriver